

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 160. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021850480/facsimile.pdf> (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Deres.« Også han beklagede, at den Jenny Lind, som hele Sverige bar på hænderne, ikke havde kunnet modstå fristelsen at vandre ud og blive europæisk berømt; »hun blev derved en anden,« sagde han, »mistede sit fædreland uden at få et nyt i stedet.« Der var noget i denne mands tone lige overfor mig, noget, hvad skal jeg kalde det, faderligt, fortroligt, som jeg aldrig har kunnet glemme, og som selv i dette øjeblik, jeg nedskriver dette, tyve år efter, gør godt at tænke på. Når man ikke kender det mindste personligt til en udmærket mand, og denne da pludseligt, uventet træder os imøde, ikke som en fremmed, men som en, der ved sin tale viser, at han har fulgt os på vor vej, kender vore skæbner, er inde i vore bestræbelser og agter dem, tror det bedste om os, ja kommer os imøde med en gammel vens hengivenhed, da ved jeg intet, som i den grad løfter vor selvfølelse; det er, ligesom når man tvivlrådigt søger om vejen i skoven, og der da pludseligt viser sig et hus, en sten, en sti, som vi kender, og som viser os, at vi ikke forvilder os, men at vor kurs er den rette; en fred, en tryghed, en stille glæde overfalder os da. En sådan følelse havde jeg hin aften ved Hveens strand, da Thomander talte med mig.

Overpå den ualmindelig dejlige dag var fulgt en, om muligt, endnu dejligere aften. Fem eller seks dampskibe, overfyldte med passagerer, styrede nu atter under musik tilbage til Sjælland. Uagtet det var juni måned, hvor stjernerne ellers ikke er glimrende og pragtfulde, var de det dog på denne aften; og aldrig kan jeg glemme de timer på skibet, hvor himlen over os spejlede sig i vandet under os og satte fantasien i en stemning, der blev forhøjet ved musikken og de mange glade ansigter, der mødte en, hvor man så hen. Adskillige pudsige scener udeblev ikke. Skibet var som sagt overfyldt, og mange havde af mangel på plads sat sig tæt sammenpakkede op på rælingen. Med ét trænger et ungt, blondt menneske sig frem. Man råbte til ham fra alle kanter: »Hvor vil De hen? Her er ingen plads!« Han trænger desuagtet hen imod kanten af skibet; råbene forstærker sig: »Gå, De kommer ikke frem!« da han med ét siger: »Jeg må, jeg har ondt, jeg skal kaste op!« og nu, som ved et trylleslag veg alle tilbage med et skrig af frygt for at forholde sæn dens bytte, og den lidende fik ti gange så megen plads til sin triste gerning; det stakkels menneskes vånede blev ledsaget med et kor af latter fra de unge,

overmodige sehelte.

Jeg havde sat mig på mit sædvanlige yndlingssted, når jeg er til søs, nemlig i forstavn af skibet, overpå en rulle tov, som jo gerne findes på dette sted. En del af vore bekendte satte sig hos os, deriblandt Wiehe. Et ungt, af dagens begejstring noget eksalteret menneske, som jeg for nogle år siden havde mødt på tredje sted, havde, så ofte det lod sig gøre, nærmet sig mig. Også her på denne plet tog han ophold. Wiehe sad tavs og drømmende som sædvanligt. Da sagde det unge menneske til mig: »Om kort tid er vi ved København. År er gået, siden jeg sidst så og talte med Dem; hvor lang tid skal nu atter hengå, inden jeg ser Dem nær ved og taler med Dem? Det vil vist være en evighed, og den er lang.« Wiehe, der havde siddet fordybet i betragtning af stjernerne, så nu stift hen på ham og sagde med en klangløs stemme, som han undertiden berjente sig af: »E v i g h e d e n e r i k k e lang.« – »Er en evighed da kort?« svarede min unge ridder. – »Den er heller ikke kort.« svarede Wiehe og hævede atter blikket mod stjernerne med en så afvisende kold mine, at min tilbørlig tavs trak sig tilbage. Den slags tavse mennesker som Wiehe har den fordel, at når de siger noget, da er man tilbøjelig til at lægge en hel livsanskuelse i deres ord, at sige, når de i deres hele personlighed har noget så tiltalende, som Wiehe havde det for så godt som alle mennesker. Der var en, som engang sagde om ham: »Man sidder ligesom i spænding, når man ser på ham, over det, man tror der nu vil komme fra hans læber, uagtet man jo af erfaring ved, at han beholder alt for sig selv.« På skibet pralede jeg for de unge studerende med mit kendskab til stjernebilledernes navne, nogle smuler, der var faldet af for mig fra Heibergs rige bord, og denne min viden lærte mig, hvor lidt vore unge studerende befatter sig med himlens løb, thi når jeg undtager, at en og anden kendte Karlsvognen, som de dog til min store more ikke vidste var det samme som den store Bjørn, så kendte de ikke et af alle de glimrende øjne, der så ofte kigger ned på mennesket og tvinger det til at løfte øjnene opad og ikke overse det eneste rigtig store billede, det er forundt os mennesker at skue med vore legemlige øjne som tegn på, hvad en uendelighed i rummet vil sige. Hvor levende kunne jeg på hin aften tænke mig Tycho Brahe stå på en af sine mange altaner på sit vidunderlige slot, seende i